

βησσαλώνω ἀμαρτ. γησσαλώνω Κάριπ. ἡσσαλώ-
νω Κάριπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βήσσαλο, δι' ὃ ἰδ. βότσαλο.

Βησσαλάζω, ὃ ἰδ.: Νὰ κρυώσης καὶ νὰ γησσαλώσης.
(ἀρά).

βῆτα τό, κοιν. βῆ σύνηθ. βῆτα ἦ, Πόντ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. βῆτα.

Τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἐνθ' ἄν.:
Φρ. Ἡ ἄλφα βῆτα (τὸ ἀλφάβητον). Εἶναι ἀκόμα ἔς τὴν ἄλφα
βῆτα (εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μαθήσεως). Δὲν ξέρει
ἀκόμα τὴν ἄλφα βῆτα. Ὁ ἄλφα καὶ ὁ βῆτα (ὁ ἕνας καὶ ὁ
ἄλλος). Δὲ μ' ἀρέσει νὰ παρακαλῶ τὸν ἄλφα καὶ τὸ βῆτα
κοιν. Τὰ λέω ὅλα ἄρφα βῆτα (λεπτομερῶς) Κεφαλλ. Ὁχι
ἄλφα, μόνι βῆτα (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀντιλαμβανομένου) Ἡπ. Ἄσμι.

Ἄλφα βῆτα, κόψε πίττα, | δῶσ' κ' ἐμὲ καὶ τοῦ Νικήτα
(παιδικόν) σύνηθ.

βηχάκι τό, σύνηθ. βηχ-χάτοι Εὐβ. (Κουρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βῆχας διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Ἀσθενὴς βῆξ: Ἐχει ἓνα βηχάκι ποῦ δὲ μ' ἀρέσει. Ὑ-
ποπιτο βηχάκι. Συνών. βηχαλάκι, βηχαράκι.

βηχαλάκι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βηχάκι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βηχάκι, ὃ ἰδ.

βῆχανι τό, Χίος — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ' Ἐγκυκλ. βη-
χάνι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βήχω. Ἰδ. Μ. Στεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10
(1929) 200.

Τὸ ἀντιβηχικὸν φυτὸν βήχιον τὸ σιτοφάγον (tussilago
farfara) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). [**]

βηχαράκι τό, Ἀθῆν. — Λεξ. Ψύλλ.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βηχάρι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βηχάκι, ὃ ἰδ.

βήχαρος ὁ, Ἀθῆν. βήχ-χαρος Εὐβ. (Κουρ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βῆχας διὰ τῆς καταλ. -αρος.

Ὁ δυνατὸς καὶ ἔμμονος βήξ. Συνών. γαιδοῦρο-
βῆχας.

βῆχας ὁ, κοιν. βῆχ-χας Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλιθ.) Κύπρ.
βῆκχας Χίος (Καρδάμ.) βῆκχας Σύμ. βέχας Πόντ. (Τραπ.)
βῆκος Σύμ. δῆχο Τσακων. βῆχα ἦ, Καπ. (Ἀραβάν.)
Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βήξ. Τὸ θηλ. βῆχα καὶ μεσν.

Βήξιμο, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βῆχας δυνατὸς -κούφις -μα-
λακὸς -ξερός. Μὲ πιάνει βῆχας. Ἐχω βῆχα. Δὲ μ' ἀφίνει ὁ
βῆχας κοιν. || Φρ. Τοῦ κοῦπα τὸ βῆχα (περιέστειλα τὴν ἀλα-
ζονείαν του, τὸν ἀπεστόμωσα) σύνηθ. Ἐχω βῆχα (δὲν δύ-
ναμαι, δὲν εὐκαιρῶ) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ἡβγς ἀποῦ
τὸν βῆχαν του (ταχέως, ἀποτόμως περιώρισε τὰς ἀξιώσεις
του) Σύμ. || Παροιμ. Ἀποῦ χεὶ βῆχα ἄς βήξῃ (ὁποῖος τολμᾷ
ἄς ἀντεῖπῃ) Κρήτ. Ἀπορία ψάλτου βῆχας (ἐπὶ τῶν ἐν ἀμη-
χανίᾳ ὄντων καὶ προσπαθούντων νὰ καλύψουν δι' ἀτέχνων
προφάσεων τὴν ταραχὴν των, ὅπως ὁ ψάλτης τῆς ἐκκλη-
σίας μὴ ἐνθυμούμενος τὸν ἦχον βήχει. Ἡ παροιμ. καὶ
μεσν.) σύνηθ.

Βῆχας καὶ συνάχι, | χαρά ἔς τον ὅπου τὰ χεὶ
(ὅτι τὸ βήξιμον καὶ τὸ συνάχι εἶναι παθήσεις ἐλαφροὶ δη-
λοῦσαι ἀπουσίαν βαρυτέρου κρυολογήματος). || Γνωμ. Ἡ
ἀγάπη κὶ ὁ βῆχας δὲν κρύβονται (ἐπὶ πράγματος προδήλου.
Παραλλαγὰι τῆς παροιμ. παρὰ ΝΠολίτ. παροιμ. 3, 104
κέξ.) Συνών. ἀνάγκη 5.

βηχιάζω Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βῆχας.

Καταλαμβάνομαι ἀπὸ βῆχα ἔνεκα κρυολογήματος:
Βῆχα ὅζω κ' ἐβήχισα.

βηχιάρης ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.) κ.ά. — Λεξ. Ἡπ. Ἐ-
λευθερουδ. Μ' Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. βηχιάρης
Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βῆχας καὶ τῆς καταλ. -άρης. Ἡ λ.
καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ κατεχόμενος ἀπὸ βῆχα, ὁ συχνὰ βήχων ἐνθ' ἄν.

2) Φυματικὸς Λεξ. Πρω. Δημητρ.

βηχιό τό, Ἡπ. Κρήτ. βηχιό Σύμ. βεχίος Πόντ.
(Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βεχίος Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βηχίον. Διὰ τὸ βεχίος ἰδ. ΓΧα-
τζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 8 (1912) 2, 6.

Βήξιμο, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μ' ἐπιάσῃ τὸ βηχιό Κρήτ. Φρ.
Ἐνα βηχιό! (ἐπὶ ὀχληροῦ) Σύμ.

βηχουλλίζω Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βηχούλι.

Βήχω ἐλαφρῶς.

βήχω κοιν. βήχων βόρ. ιδιῶμ. βήχ-χου Εὐβ.
(Κουρ. Ὁξύλιθ.) βήχων Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Φερτ.)
βέχω Κύπρ. Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) βη-
χῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ. Μελέν.
Σισάν.) φ'χῶ Μακεδ. (Βελβ.) βηχάου Θράκ. Μακεδ.
(Βλάστ.) βήσσω Μεγίστ. Σύμ. βέζω Πόντ. (Ὁφ. Σα-
ράχ.) βηχίτ-τζω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βήσσω.

Ἐκβάλλω ἀπὸ τοὺς πνεύμονας ἀκουσίως ἢ ἐκούσιως
ἀέρα βιαίως καὶ μετὰ κρότου ἐνθ' ἄν.: Φρ. Δὲν τολμᾷ οὔτε
νὰ βήξῃ. Ὁποῖος θέλει τὸ δεῖνα πράγμα ἄς βήξῃ (ἀστεία πα-
ρακείμεναι πρὸς ζήτησιν ἐπιθυμητοῦ τινος). Τοῦ βήχω (διὰ
βηχὸς τοῦ κάμνω σημείον) σύνηθ. Δὲν τὸν ἄφηκε νὰ βήξῃ
(δὲν τοῦ ἄφησε οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον χρόνον) Κρήτ. Ἀποῦ χεὶ
βῆχα ἄς βήξῃ (ὁ τολμῶν ἄς ἀντεῖπῃ) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἄλλο
χ' ἢ γραιὸ καὶ βήχει (ἐπὶ μὴ ὀρθῆς διαγνώσεως τῆς ἐπι-
θυμίας τινός) Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Συνών. κοχίζω.

βία ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.
Τραπ.) Τσακων. βίγια Πόντ. διὰ Ἡπ. βιά σύνηθ.
βκιά Κύπρ. ἐβιά Χίος διὰ Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ.
(Ἀδριανούπ. κ.ά.) Λέσβ. Στερελλ. (Καλοσκοπ. Λοκρ.) Σάμ.
Σκόπ. ἀδιά Θεσσ. (Τρίκκ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.
κ.ά.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Ρουμελ.) ἐδιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βία. Τὸ βία καὶ ἐν Ἐρωτοκρ.

Α) Οὐσ. 1) Τὸ κῦμα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.
Τραπ.): Τὰ βίας ἐπαίρειναν ἀτους Κερασ. Ἡ σημ. καὶ με-
ταγν. Πβ. Λιβάν. 4, 371 «πόλεις δ' ἄλλαι λέγονται αἱ μὲν
κατακλυσμοῖς, αἱ δὲ βίαις θαλάσσης ἀφανισθῆναι». 2)
Πληθ. βίς, αἱ συστολαὶ τῆς μήτρας μικρὸν πρὸ τοῦ το-
κετοῦ Ζάκ. 3) Καταναγκασμὸς σύνηθ. καὶ Πόντ.: Φρ.
Διὰ τῆς βίας (βιαιώς). Ἀνοίγω μὲ βία (βιάζω τὸ κλειθρον)
σύνηθ. Μετὰ βίας (διὰ τῆς βίας) Ἡπ. Κέρκ. Μακεδ. (Κα-
στορ.) Ἡ φρ. καὶ ἐν Π. Δ. (Ἐξοδ. 14, 25) «καὶ ἤγαγεν
αὐτοὺς μετὰ βίας». β) Ἀνάγκη πολλαχ.: Γνωμ. Τὸ βίο
μον ἔς τὴ βία μου (ἡ περιουσία μου ἄς δαπανηθῇ εἰς
ῶραν ἀνάγκης). 4) Σπουδὴ, ἐπειξίς κοιν. καὶ Πόντ.
(Οἶν. κ.ά.) Τσακων.: Δὲν εἶναι καμμιά βία (δὲν ἐπείγει τὸ
πράγμα). Δὲν ἔχω βία (δὲν ἐπείγομαι). Ἐφυγε μὲ μεγάλη βία
κοιν. Ἐμπρός, βία! (προτροπὴ πρὸς δραστηριωτέραν ἐνέρ-
γειαν) Κρήτ. Ἡ ἐδιά δὲ δὴν ἀφίνει ν' ἀνεσάνῃ Ἀπύρανθ.

